

ש מ ד ה

אברהם "ויז אה"מ"

4/3/91

הנדון: תיקייה אברהם הנא'מ

מזכיר משרד צ'כיון אברהם של יקנין!
מורה הולו זא קלימ בקלמס.

בתל אביב

מס' הולו

השאלות

מס' הולו זא'בו ונא'מ

כח' פרנס 97350
20/30

יגדל'מ
לכ' יעקב

זא: 941821 שנה 10'

"השמחה

דרגה גבוהה מהבכיה,

הבכיה פותחת שערים

אך השמחה מפלת לגמרי כל המחיצות".

הבע"שט

צבא הגנה לישראל
 יח' ד.צ. 02061
 כ' בתשרי תשמ"ח
 13 באוקטובר 87.

משפחת השכול היקרה

בהפתעה ובתדהמה גמורה אבלים אנו על מות, סמל הרלו שמחה בן טרי ז"ל. אשר נספה בתאונת דרכים ביום ראשון י"ח בתשרי בקרבת ים-המלח, בעת מילוי תפקידו. המומים אנו מגודל האסון בהלקח מאיתנו חבר-רוע, ואח לנשק. שמחה, נלקחת טרם זמנך, כאשר יחידתך, צה"ל, והוריך זקוקים לך ולרוח התנדבותך.

בחרת לשרת את המולדת ביחידות הקרביות, ובמקומות שבאמת זקוקים לך, ובאמת רצית לתרום רבות למדינתך.

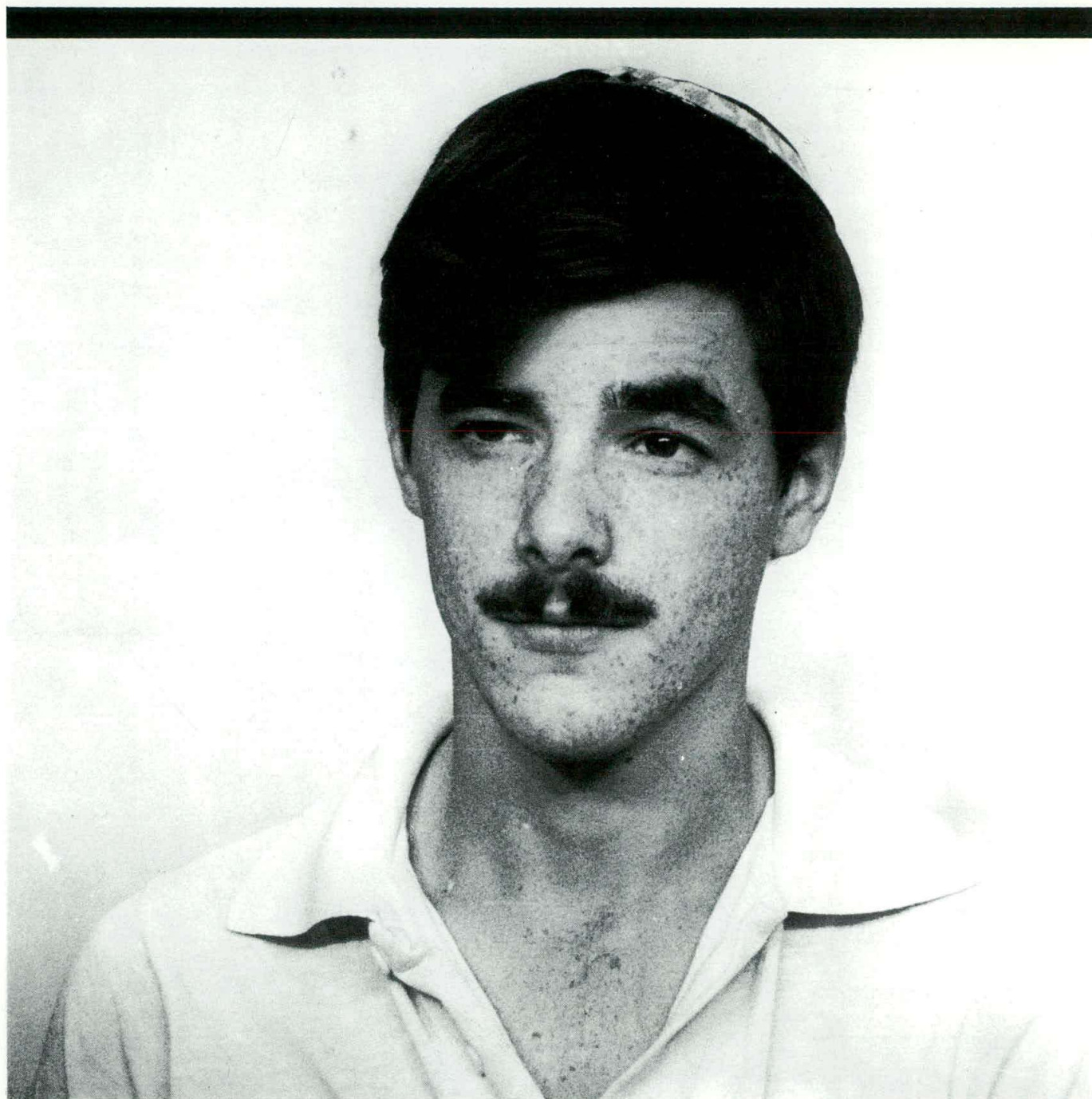
הננו בטוחים שרצית להמשיך ולשרת ביחידות קרביות אלה, אבל יד הגורל בניגוד לרצון כולנו קטפה אותך בטרם עת כאשר היית בדרך לביצוע משימה מבצעית. אתה, שתמיד היית מוכן לבצע משימות מסוג זה, והאמנת ורצית שיחידתך תעמוד בכבוד בכל המשימות שהוטלו עליה.

בצער ובכאב נפרדים ממך, חיילי ומפקדי יחידתך ומבטיחים, להמשיך את דרכך, ואת רוח התנדבותך.

ולמשפחה השכולה אנו חיילי ומפקדי היחידה, שותפים אתכם בצער ובכאב, בהלקח ממכם בנכם האהוב ומקווים שלא תדעו יותר ימי שכול בחייכם. "ה' ינחם אתכם עם שאר אבלי ציון וירושלים ולא תוסיפו לדאבה עוד"

כנען מוהנא, אלוף משנה

מפקד היחידה.

לזכרו של שמחה הרלו ז"ל שנפל בח"י תשרי תשמ"ח בעת מילוי תפקידו

PROVIDENCE RHODE ISLAND

A boy who walked a 100 year old man from Shule (Bet Kenneset) every Shabbath to be sure he would be alright. A boy who would disappear on Shabbth and when his mother asked where he had been, the answer would be visiting the old men at the Hospital, and helping them to do the things they did not want the nurses to do. Walking Uncle Moshe (Rabbi Drazin to Shule for Mincha.

Helping Rabbi Laufer and the Lubavitch Yeshivah-Bachur from New York to Build Succoth Booths. Still had trouble with school.

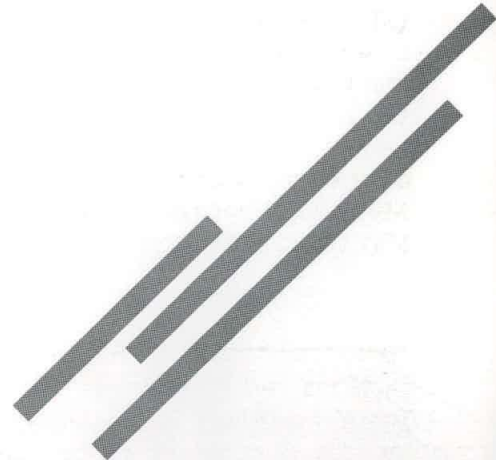
NEW YORK, CROWN HEIGHTS BROOKLYN

After we moved to Crown Heights SIMCHA would usually go to 770 (Lubavitcher Rebbe's Bet Kneset), Going to Farbrengen (Chassidim gathering) to hear the Rebbe speak at 770, Staying too late at the Farbrengen saying he had to walk Rabbi Moshe Phinehas Katz and now he had been out too late to go to school. Visiting the Hospital on Shabbth, going with his future Brother-in-law to help put Tefillin on people in Manhattan. Having the Yeshivah-Bachur take him to weddings so he would dance for them (Chssidic dance). Going to his friends House in Boro Park so he could sing with them.

MEVASERET

He was always helping new Familie

After SIMCHA went into the Army he became a voracious reader of science fiction.

Dear Akiva and Naomi,

I am so grieved by the news of Simach's ^{ל"י} death that I feel that I can only gather my thoughts in a letter. Leibel, too, is beside himself. It's been years since we've seen you, but we feel that our souls are closely connected. And when one has lost a limb, you cry in pain. How much more so when it is a connection to your soul.

We grieve for you as we grieve for ourselves. To lose a child, G-d forbid, is irreconcilable. From what we knew of your family, it was always a very close unit; Simcha, your baby. With all that we have gone through in hospitals and out, we sense what your pain must be. May G-d protect and help you.

We remember Simcha ^{ל"י} so fondly, with his bright glittering eyes and twinkling freckles, always ready to do a ^{חסד}, always bringing light into a room. And we remember the last time that we saw him when he came to tell us all about life in the "big city". We had been so happy to hear that he was going to a small school that gave him personal attention. I imagine that he touched everyone there the same way that he touched us.

I have asked our children to do extra mitzvos in his memory — particularly tzedaka and acts of kindness, that, in Providence, we will immortalize him in other ways. I wish we didn't have to.

My apologies for not haveing written in better times.

May you be remembered among the mourners of Zion.

Love,
The Estrins

AKIVA, SIMCHA'S Father

SIMCHA was 12 years old when we moved from the state of Maine to Providence Rhode Island for Schools in the state of Maine he used to take his sister fishing all the time, he liked the out-of-doors never liked school.

תם
עולם שלם נדם.
לא עוד שחוק ושמחת נעורים
לא עוד בדיחות על צבא ומפקדים
לא עוד נוף החיים – שלך!

שמחה

שמך מסמל את נוף תבניתך:
איזה תענוג היה לראות אותך צוחק על העולם, על הצבא, על כולם. לא
אנסה לטהר ולייפות. היו לך גם קטעים קשים של משברים ואכזבות, דמעות
ודכאוונות.
אמרת תמיד כל מה שבלב, כל מה שכואב וגם מה ששמח – לעיתים גם
לא היית צריך לומר את הדברים, כי אתה פשוט מאלה שניתן "לקרוא אותם"
ולדעת מה קורה בפנים...

מאוד אהבתי לשבת ולשוחח איתך עד השעות הקטנות של הלילה.
בחודש האחרון היית נוהג להגיע למשרד בסביבות השעה אחת עשרה בלילה,
פותח את הדלת ומופיע כמו על הבמה בגווני הגריז והשמן. אני בכוחותי
האחרונים מבקשת ממך לא לגעת בשום דבר כדי לא ללכלך חס וחלילה...
ואילו אתה "עושה דווקא" ודואג להכתים את הניירות ובמיוחד את הידיים
(כדי שאזדהה איתך גם בליכלוך)...
אי אפשר שלא להזכיר את טוב-לבך, את הרצון לעזור (במיוחד כשמדובר בבנות
המין-היפה), למשל בקישוטים לסוכה, אפילו בסתם מילה טובה.
וכעת...

עולמך נדם עימך, אך הוא נודד עמנו לכל מקום, בכל אחד מאתנו יש עולם
קטן ששמו "שמחה".
בזכרונות מתוקים ופחות מתוקים –
כן,
אתה מצוי בכל אחד מאיתנו.

נעמי רויזמן
קצינת ח"ן/ת"ש
עוצבת הערבה

דברים לזכרו של שמחה

כל פעם, כשזה קורה מחדש, זה מנער אותך משגרת היומיום, מעורר אותך למחשבה על משמעות החיים – החדלון – מעגלים מעגלים... ואז – לאחר כל הכאב, לאחר הבכיות, אתה מתחזק בהחלטה לחיות חיים שיהיו עם משמעות, שיצדיקו את אלה שאינם כאן – אם מותר לנו להתבטא כך הרי הם בכלל לא התכוונו למות הם רצו לחיות, לחיות.

לפני שאעלה קוים לדמותו של שמחה אקדים ואומר כי לעיתים מתקבל הרושם שלאחר מותו של אדם החברה הופכת אותו לקדוש ומזכירה את תכונותיו הטובות ואותן מדגישה.

אני רוצה שנזכיר את שמחה על כל הצדדים באשיותו כפי שהוא היה, על כל המיוחד שבו, והיה הרבה מיוחד...

את שמחה אני מכירה בעצם מתקופת היותו תלמיד בתיכון, נער בן שש עשרה, שונה ומיוחד בנוף האנושי שמסביבו.

מבט בוחן – לא

מחיך כלל. קשיי הסתגלות רבים היו לו, שפה זרה, מנטליות אחרת מזו שהורגל לה.

כתבה – דרורה (דרי) בת שרות לאומי
שהכירה אותו בגן יבנה והמשיכה את הקשר עם שמחה עד מותו

כסלו תשמ"ח

בס"ד

לשמחה שאהבתי הרהורים...

העולם הוא חידה בלתי פתורה, ככל שננסה יותר להעמיק, תשארנה השאלות האמתיות והכואבות ללא מענה. ואומרים ש"צריך לחיות עם זה ולקוות, להאמין..." ו... "מה כבר אפשר עוד לומר?" ... אבל הלב ממאן להשלים ולקבל אבדן של נעורים, תקוות, חלומות, וייתכן שזה נשמע בנאלי, שגרתי משהו... התרגלנו להרוגים, ולהרוגים צעירים... שעוד לא טעמו מן החיים מאומה.

בפתח חייל גבוה ומוצק לבוש מדים מיוזעים אחרי אימונים מפרכים. הכומתה הסגולה שכל כך היה גאה בה מבצבצת מהכתף, תיק גדול ביד אחת, ובכתף השנייה הנשק. ועל הפנים המנומשות חיוך רחב ומבוויש משהו ושאלת הפתיחה הקבועה: "May I come in?" ברגעים אלו תמיד עברה בי התרגשות ותחושת קרבה כאל אח ממש. שמחה ידע להתאים את עצמו לאנשים שסביבו להתחבב עליהם, ועם זאת, לשמור על הייחוד שלו.

משפטים ודברים אותם אמר שמחה ולא יישכחו:

בתקופת תחילת קליטתו של שמחה בארץ כל חיוך של מישהו כלפיו פתח לו עולמות, ונתן לו חמצן, והוא ביטא זאת לא פעם, וזכור לי משפט שאמר לי פעמים רבות:

"Dery keep on smiling, The world need people like you"

(דרי, המשיכי לחייך, העולם זקוק לאנשים כמוך.)

בשיחות שהיו לנו בנושא הקשיים באימונים בצבא, סיפר שבאחד המסעות נפגע ברגלו באופן חמור ובכל זאת המשיך את המסע והבליג על הכאב כאילו לא היה. אמר: "הרי מישהו חייב לעשות את העבודה הזו. אני לא התגייסתי לצבא כדי לעשות חיים ולעבוד כמו פקיד. אני בנוי לאימונים קשים ולא מתכוון לוותר על זה – אם לא אנחנו נעשה זאת – מי יעשה?"

שמחה ידע להעריך חברים, ותמיד הזכיר לטובה חברים שעזרו לו ותמכו בו, במיוחד מתקופת הפנימיה, נזכיר כאן את עמי, את יואב, איציק דהן ועוד חברים שכואבים את הלקחו מאיתנו כאב שאין לו ביטוי במילים.

לא פעם, כשקינטרתי את שמחה בצחוק בנוגע לשמו ואמרתי לו: "איזה מין שם זה! הרי זה גם שם של בת, אולי תחליף אותה?"...

הקשר שנוצר ביננו, אני, כבת שירות לאומי, ושמחה כתלמיד, התפתח הרבה מעבר לקשר רגיל. בשיחות ארוכות מאד שניהלנו גיליתי אדם רגיש מאד בעל חוש צדק ומוסר חזקים.

על תופעות רבות שהיו סביבו ולא נראו לו כשורה הביע לא פעם פליאה וכעס, אדם בעל דעות עצמאיות וחשיבה בריאה וייחודית שהתבססה על נסיון חיים עשיר הרבה יותר מלכל אדם אחר בן גילו. קשר מיוחד זה שנוצר ביננו לא ניתק עם סיום תקופת השירות שלי אלא נמשך גם שנים אחר-כך ובעצם עד שנלקח מאיתנו.

במשך השנים כשהתקרב מועד גיוסו לצבא ידע, והיה ברור לו כי ישרת בחייל קרבי ויהי מה. וכך השתלב שמחה ב"גבעתי" החיל המתחדש. התנדבותו לחיל קרבי לא הפתיעה, שהרי מעולם לא הרתיעו אותו קשיים פיזיים, ומעולם לא חפש נוחיות וחיים קלים, אדרבא, מה שאפיין אותו, היה חיפוש אתגרים ומה שקשה יותר – משובח יותר.

לאחר גיוסו לצבא כל השיחות איתו נסבו סביב השירות הצבאי. באיזו שהיא דרך מכל נושא אחר היית מגיע לשיחה על הצבא והחיל. מכל משפט שלו נדף ריח של גאוות יחידה.

אחד המשברים שהיו לו נבע מבעיות בריאותיות שהתגלו ברגלו, והעמידו בספק את המשך שירותו בחיל קרבי. לא הבעיה הבריאותית הטרידה אותו, כי אם החשש שיצטרך לפרוש מהחיל. מלבד ההזדהות של שמחה עם החיל שלכאורה מגלה צד של חוזק וקשיחות היתה בשמחה המון רכות, ג'נטלמניות וביישנות.

בתוך כל תהליך ההתחשפסות שעבר שמחה בארץ שהתבטא בלימוד השפה על כל הסלנג הצבאי שבה. (לדוגמא: פניה לחבר בלשון "אחי" (אחי) (או "נפלתי על הפנים... בלי קסדה"...)

נשארה בשמחה אדיבות, כנות וחן מיוחד. ובאותו הקשר אני לא יכולה להנתק מזכרון המראָה של שמחה כשהיה מגיע לביקור – נוקש בדלת הייתי פותחת ומגלה

עוד דברים לזכרו של שמחה

מנסים "לסכם" דמות, להעלות על הכתב מילים שינציחו נער שאהבנו. משימה כואבת – הרי כל המילים שבעולם לא יספיקו כדי לתאר – ולא מכיון שמדובר באדם זה או אחר. כי כדי לנסות להגיע, ולהבין מיהו האדם שמאחורי המילים היבשות, מתבקשת הנוכחות שלו, וכל מה שיאמר יהיה בבחינת מילים שמנסות לגעת.

וכשמדובר בשמחה, ובנוכחות שלו אני רואה לנגד עיני נער מוצק, עם ריח ואויר של צבא, עם נשמה של ילד חיוך מנומש, ביישני, מתנצל משהו...

אם לנסות לתאר את טיב הקשרים שהיו לי עם שמחה וייסלח לי אם זה יישמע קצת אישי.

לא אחטא לאמת אם אומר ששמחה היה בין הבודדים שיכולתי לדבר איתם בצורה ישירה, אמיתית, לא ללכת סחור סחור... ואציין שהאווירה הזו שנוצרה בינינו של פתיחות ואמירת הכל בגילוי לב, היתה הודות לאופן שבו ידע שמחה לקבל את הדברים, יכולתי לומר לו את הדברים הכי עדינים, אישיים, מפתיעים.

ובתגובה שלו, מבלי שיתכוון לכך, התעורר בי רצון וחשק להמשיך ולשתף אותו בעניינים שעליהם לא הרשיתי לעצמי לשוחח עם איש.

ואציין כאן שלמרות שיש לי חברות וחברים רבים, עם שמחה היה לי הכיף לדבר, להאזין לו, וזה יכול היה להמשך שעות ארוכות, מבלי שאתעייף כלל, ומבלי שאשתעמם.

היתה לי הנאה מיוחדת לבחון מחדש את התגובות שלו שהיו לעיתים משעשעות, מפתיעות. יכולתי לספר לו דבר שנראה קשה או מסובך, ולאחר שהיה מקשיב בדריכות, היה מניע את ידו בביטול כאומר:

"... זה הכל? דבר של מה בכך..." וממהר לתאר מצב שיכול להיות יותר מסובך כך ש"הבעיה" שלי מתגמדת. או במקרים אחרים, כשהייתי מספרת לו על מצבים מגוחכים היה פורץ בצחוק מתגלגל, שהיה סוחף את כולם איתו.

היה עונה ברצינות תהומית.

"לעולם לא אחליף את שמי, זהו השם שהרב נתן לי"

ואם כבר בשם עסקינן,

ידוע שלכל שם יש משמעות כפי שכתבה המשוררת זלדה בשירה "לכל איש יש שם".

לכל איש יש שם שנתן לו אלקים

ונתנו לו אביו ואמו

לכל איש יש שם...

שנתנו לו קומתו ואופן חיוכו

לכל איש יש שם

שנתנו לו חייו ונתן לו מותו...

ועל מידת השמחה נאמר:

"השמחה דרגה גבוהה מהבכיה,

הבכיה פותחת השערים.

אך השמחה מפלת לגמרי כל המחיצות"

(הבעש"ט)

ומי יתן שבזכות אותה שמחה שמפלת לגמרי את כל המחיצות תגיע זעקתנו לכסא הכבוד ותחניתנו לפני ריבון העולמים שלא יהיו עוד קרבנות צעירים ושתהיה שמחתנו שלמה אמן.

**שמחה – יהי זכרך ברוך.
לא נשכח אותך כי אי אפשר**

לא העסיקו אותו שאלות כמו: מה אלבש? מה אוכל?
באלו תנאים אשן, וכמה זמן אנוח?

כשהתארח בביתנו והצענו לו את המיטה שאלנו אם
הוא חש מספיק בנוח, והוא היה מחייך ועונה בביטול:
"את שואלת אם נוח?? עכשיו? במיטה נוחה ובמצעים
נקיים?... אני לא רוצה לספר לך... באלו תנאים אני ישן
בצבא, על מיטת "אבנים וקוצים"... אז... לילה טוב!...
ותודה".

לעיתים היית שומע את שמחה בניתוח ותחזית צבאית
של העתיד להתרחש, ואני חייבת לציין, שכאן, היתה
לשמחה תמיד תחזית פסימית, הוא נהג לנבא בבטחון
של "יודע דבר" שמשוה עתיד להתרחש ושנחנו נתונים
בסכנה ממשית ומתמדת. שמחה לקח בחשבון שהכל יכול
לקרות ושהוא יידרש להיות בקו הראשון, בעמדת סכנה.
כשמעתי את התחזית הקודרת של שמחה. לא הסתרתי
את חוסר האמון שלי במידת הסיכוי שהדברים עלולים
לקרות ואז, בידענות רבה וברצינות תהומית, חזר וניתח
את המצב הפוליטי, בטחוני וסכם את דבריו בכך שהוא
לוקח בחשבון שיצטרך להיות קרבן.

למרבה האירוניה הטרגית, מצא שמחה את מותו כשהוא
במדים. בשעה לא צפויה, לא כפי שהיה מוכן לו.
מוות עקר, אכזרי, מהלומה.

ואני חושבת במרירות לעצמי, ושואלת:
"שמחה, למה התעקשת כל כך להכריז ולהאמין שאתה
עלול גם לאבד את חייך בשירות הצבאי.
הרי כל דבר שהאמנת בו התעקשת להוכיח. אולי... כך
אני חושבת לעצמי... אם לא היית מעלה את האפשרות
האיומה הזו, היא לא היתה מגיעה אליך..."

אולי... לאלקים פתרוניים...

ופעמים אחרות, כשהיה שומע על מקרה יוצא דופן,
היה מרים גבה ומחייך חיוך שמסתיר הבנה עמוקה של
העניין כאילו אומר: "כן, הבנתי את העניין, כולל הדברים
שנרמזו לי בין השורות", ופעם, היה זה בשיחה האחרונה
שהזדמנה לנו, אמר שמחה משפט כזה:
"את יודעת, דרי, הבעיה שלנו היא שאנחנו מבינים זה
את זה יותר מדי טוב..."

דבר שהוסיף הרבה "פלפל" וטעם לשיחות שלנו היו
משפטים וסלנג באנגלית ששיבץ בשיחה שממילא מתובלת
בסלנג צבאי היה זה שילוב מיוחד במינו שלעיתים קרובות
עורר בי צחוק ועליצות, והעמיד אותי בפני אתגר, להבין
ולקלוט את המסר שהועבר, חציו בסלנג צבאי, וחציו
בסלנג אמריקאי.

קוים, מאפיינים נוספים שמתקשרים לי עם הזכרון של שמחה

הבטלה והמנוחה כלל לא היו גן עדן עבורו, את הסיפוק
הוא מצא דוקא במאמץ פיזי, ככל שנדרש ממנו, ואף
מעבר לנדרש.

מעולם לא "הסתחרר" ולא אבד את הראש מסיפוק עצמי.
לא טפח לעצמו על השכם, והאמין בכנות שהוא עושה
את מה שצריך לעשות.

סדר גינונים ופינוק לא היו השטח של שמחה, החמרנות
והנוחיות הפיזית, לא היו בתחום השאיפות שלו ולא
הכתיבו לו את דרך חייו.

בכל שנות ההכרות שלי עם שמחה זכור לי, שמעולם לא
שם דגש מיוחד על ביגוד, אוכל, וכי"ב. הסתפק במועט
שהיה לו, בדברים שהיו הכרחיים.

פגשתי אותו בלב המדבר
יפה שקיעה שמש ללב עצוב
ציירתי לו עץ וכבשה על נייר
והוא הבטיח לי שישוב.

הנסיך הקטן מפלוגה ב'
לא יראה עוד כבשה אוכלת עשב
לכל שושניו עם קוצים כעת
כי ליבו הקטן קפא כקרח.

ואם אי פעם תגיעו לשם
תדעו ששם הוא חרש צנח
קול הנפילה מעולם לא נשמע
בגלל החול הרך.

פגשתי אותו בלב המדבר, והבטחת
לי לשוב לכאן בערב, לשבת, לצחוק,
לקטר, ולדבר באנגלית. אבל חבל,
חבל שלא נפתחת, שלא ספרת קצת
על עצמך. הלכת וקול הנפילה לא
נשמע, אבל כואב בלב שלא מכירים
אותך יותר, שלא יודעים מי היית
ומה אהבת. החיוך נשאר חקוק
בזכרון, אבל לא הספורים על העבר
וחלומות על העתיד. רוצה לדעת,
אבל את הגלגל אי אפשר להחזיר
לאחור ויותר לא אדע.

שמחה

חבל שלא הספקנו להכיר את השמחה שבך, את העליזות והעליצות שלך. אך הספקנו להכיר את טוב ליבך, את העזרה לחברים, והנכונות לעזור. כאשר היינו כבר בחדרים אחרי יום עבודה קשה מפרך, אתה היית עדיין במרכז הטיפולים השומם, מסדר רכבים ועושה סדר. אף פעם לא סירבת, המלה "לא" לא עלתה בפין, ואת כל המשימות שהטילו עליך תמיד ביצעת, ובצורה הטובה ביותר. חבל, באמת חבל, אני מתבונן בתמונתך, ורואה את חיוך הנצח, שתמיד היה על פניך.

הייתי חייל אמיץ, חייל אמיתי, לוחם במלוא מובן המילה, שהעדפת אפילו להכנס לכלא, וכל זאת רק בכדי להשאר לוחם בגבעתי – הדבר שאהבת יותר מכל.

שמחה, אני חושב שכבר נחרטת בליבנו, ותמיד נזכור אותך.

תהיה נשמתך צרורה בצרור החיים.

מאת שמוליק ארקנזי
חברך למחלקה

שמחה תהפך לתוגה ולאבל,
בכל קצווי תבל.
על במותיך חלל.

איך נפלו גבורים ואבדו כלי מלחמה.
האבדה לא רק בשביל המשפחה,
בפרט, אך ג"כ בעד ארצנו הקדושה -
בכלל. חייל נאמן ומסור ליהדות,
מי יתן לנו תמורתו.
יהא זכרו ברוך לנצח!

הרב והרבנית משה דרייזמן
ארה"ב פראוידנס ר.א.

שמחה

שמחה הכיר את כולם. בכל מקום פגש חברים, בכל מקום הכיר אנשים. כשנה וחצי התגוררו שמחה ומשפחתו במרכז קליטה עם עלייתם ארצה. גם שם הכיר את כולם, עזר לכולם, תמיד היה במשרד, מסר הודעות, עזר לדיירים להעביר את רכושם לדירות החדשות. בפעם הראשונה שנסעו שמחה ואמו נעמי לחיפה פנה אליו מישהו באוטובוס "אהלן שמחה, מה נשמע?"...

לדברי חברו חיים, ללכת עם שמחה בעיר פירושו לעצור כל כמה צעדים, להחליף מספר מילים עם מישהו שמכיר את שמחה.

תמיד נמצא שמחה במקומות בלתי צפויים "באחת מתורנויות השבת נשארתי בבסיס כשלפתע ביום שישי אחה"צ הופיע שמחה. היתה זו הפעם הראשונה ששמחה הגיע לבסיס. איך הגעת לכאן?" "בטרמפים..."

צביקה מספר על יום אחד שהגיע באיחור לבסיס ומצא כבר את שמחה במשרדו, מוקף בשתי הפקידות יושב בכסאו, תופס פיקוד ואומר "אהלן צביקה, רוצה לשתות?" צביקה מוסיף "תמיד כששהית במחיצתו הרגשת שהוא החבר הכי טוב שיש לך, הבנות במשרד חשבו שהוא החבר הטוב שלי. היו תקופות בהן נעלם לימים, שבועות ואפילו חודשים ושוב מופיע מאיזה שהוא מקום ונעלם שוב." עם שמחה זה היה להיות את הרגע, לעולם לא ידעת מה עובר עליו עד לרגע בו נחת אצלך.

עברו תמיד נשאר כתעלומה. איש לא ידע על העבר של שמחה.

שמחה בגבעתי יח' 424

את רוב שרותו עשה שמחה בגבעתי, כלוחם. הוא אהב והתגאה ביחידתו. בשל בעיה רפואית נאלץ לעזוב את היחידה למרות רצונו ולאות מחאה ערק מהצבא, הסתובב בכל הארץ, עבר מחבר לחבר, איש לא ידע רוב הזמן איפה נמצא, איפה ישן, או אצל מי בילה בזמן העריקות.

נמצא בבסיסם אצל חברים

באחת הפעמים בהן חזר שמחה הביתה והלך לישון, צלצלה נעמי (אמו) לחנה (אחותו) כדי שתודיע למשטרה צבאית לבוא לקחת אותו. כ-20 יום ישב שמחה במעצר לפני שנשפט.

נקבע לו עו"ד שרצה שאחד ההורים ימסור עדות אופי עבור שמחה. כאשר ראה את עקיבא – יהודי דתי, לבוש שחור אמר שהוא לא יוכל להעיד.

נעמי אמו טענה כי לא תוכל להעיד מפני שהיא דוברת אנגלית בלבד. ובנוסף – היא תפרוץ בבכי.

אומרים שהשופט ששפט את שמחה היה מוכר כשופט מחמיר.

המשפט נפתח והשאלה מדוע ערקת זכתה לתשובה שהפתיעה את השופטים – "אני רוצה להיות בגבעתי, רוצה להיות לוחם ולא נותנים לי".

הוא קיבל 28 יום "בפנים" מתוכם ריצה 20 יום לפני המשפט.

כששוחרר מהכלא הציעו לו לעשות קורס נהגים וכך יגיע ליחידתו בגבעתי כנהג. שמחה הסכים.

אולם לאחר שסיים את הקורס נשלח שמחה לעין יהב כנהג. ועדיין הביע את משאלתו – לחזור לגבעתי.

עם הכומתה הסגולה, איתה הלך בגאווה בגבעתי המשיך ללכת בגאווה גם בקורס הנהיגה וגם בעין יהב.

שמחה אף פעם לא ישב בשקט, אף פעם לא אמר "לא" לרעיון המשוגע ביותר. אחרי יום עבודה ב"לוח" יושבים החברה על כוס קפה כשמישהו זורק לאויר "בואו נסע ל... בואו נעשה..." ושמחה תמיד התלהב מהרעיון.

בבילויים, בעיקר כשעבד בלוח, במידה והיה לו כסף נהג להזמין את כולם על חשבוננו. החברים צריכים כסף? שמחה תמיד יעזור.

Talmudical Academy Beth Aron

ישיבת בית אהרן

ע"ש רבינו הגאון ר' אהרן וואלקין זצ"ל הרב דפינסק

119-16 83RD AVENUE, KEW GARDENS, N. Y. 11415

RABBI MOSHE FEINSTEIN
Honorary President

RABBI SAMUEL WALKIN
Dean

LIPA SILBERSTEIN
President

RABBI NOAH CHODOS
Chairman of the Board

Board of Directors

ZELIG BLUMENTHAL

OSHER CHECHIK

JOSEPH ENGEL

BENJAMIN FISHOFF

DAVID J. FREUND

JACOB HELLERSTEIN

HERBERT LEICHTUNG

MENDEL POTASHNIK

DR. LEON THORNE

VIGDOR ZYSKIND

RABBI MOISHE J. WALKIN
Rosh Hayeshiva

ב"ה יוסף ג' פ' ח"י סנה קנת התשנ"ח

לכבוד מועצת הנהלה יתרון

אחריהם.

הרב קדוש וגדמעות בעין קראת המכתב צד הבשורה הנחה
קבוצת כוהנוס שמה צ"ל נפס על קידוש תשס"ד.
קבלת המכתב בבשרה סקראון העקרה אל יצחק אבינו ואין בלוח
שהאבות הקדושים אברהם יצחק ויעקב הלכו לקראת יצחקלו והוא
עומד במקום שאין לה בר' יכולה לעמוד במחיצתן. כמובא במסכת בבא בתרא
ד"ל י"ה הנזכר לזכר אין כל בר' יכולה לעמוד במחיצתן בגן עדן על שמסרו לפס
על קדושת יצחקל כמובא במ"י פ. הוילסו זכיוות גדלות.
ואין תפלה קדש מליץ יוסף בעד אביו ואמו אחיו ואחיותיו יתרון. סקלעוהו וקרבנו
לה' ופנאלו לו זרק האמת אשר ילק בה. עתהא דק נמת וסעוד ונחמות וסמחת
במקפת תפ. ותזכו לראות ביאת הקואל המהרה בימיו אמן.

משה יואל בהקדש צ"ל וואלקין

ראי, אדמה

ראי, אדמה, פי היינו בזבזנים עד מאד!
בחינק, מלון-ברכה, מעון סתר, זרע טמנו... לא עוד
פניני זגוגיות של כסמת, זרע חטה כבדה,
גרגר שעורה חתול כתם, שבלת-שוכל חרדה.

ראי, אדמה, פי היינו בזבזנים עד מאד:
פרחי פרחים בן טמנו רעננים ובהוד,
אשר נשקתם השמש מנשיקתה ראשונה,
מצניע חן עם יפה קלח, קטרת פוסו נכונה.
ועד שידעו צהרים בעצם הצער התם,
ובטרים רוו טל של בקר בחלומות-אור נבטם.

הא לך הטובים בבנינו, נער טהר-חלומות,
ברי לב, נקיי כפים, טרם חלאת אדמות,
וארג יומם עודו שתי, ארג תקוות יום יבא,
אין לנו טובים מכל אלה. את הראית? ואיפה?

ואת תכסי על כל אלה. יעל הצמח בעתו!
מאה שערים הוד וכח, קדש לעם מכורתו!
פרוף קרבנם בסוד מות, כפר חיינו בהוד...
ראי, אדמה, פי היינו בזבזנים עד מאד!

תל-אביב, 1938

בס"ד

עקיבא הרלו

שמחה —

יום פטירתו של שמחה: ח"י תשרי
הוא גם יום פטירתו של ר' נחמן מברסלב
ששמו המלא: ר' נחמן בן שמחה.

חול המועד סוכות —
זהו השמחה של השנה "ושמחת בחגך"

ח"י תשרי תשמ"ח היום הרביעי בסוכות.
לפי סדר האושפיזין (שנכתב בזוהר) —

זהו יומו של משה רבנו

משה רבנו נולד בחודש אדר

וכמו כן גם שמחה נולד בחודש אדר.

It is difficult to sum up a life in a few words, even a life as tragically short as Simcha's. What I most remember about Simcha was his kindness and caring for people. There is a mishna in Pirkei Avot (II, 9) where Rabban Yochanan Ben-Zakkai asks his disciples to tell him which character trait is most important for a person to have.

"אמר להם, צאו וראו איזו היא דרך טובה שידבק בה האדם. רבי אליעזר אומר עין טובה, רבי יהושע אומר חבר טוב, רבי יוסי אומר שכן טוב, רבי שמעון אומר הרואה את הנולד, רבי אלעזר אומר לב טוב."

"Rabban Yochanan ben Zakkai said to his students: Go out and see which is the good way to which a man should cling. Rabbi Eliezer said, a generous, unselfish spirit. Rabbi Joshua said, one should be a good friend. Rabbi Yose said, be a good neighbor. Rabbi Simeon said, one who sees the consequences of his actions. Rabbi Elazar said, a good heart, i.e. a spontaneous, open love for people and good".

"אמר להם: רואה אני את דברי אלעזר מדבריהם, שבכלל דבריו, דבריהם."

"Said he to them: I prefer the words of Elazar, for in his words, yours included".

It seems to me that this mishna was written about Simcha, who made it his goal in life to be a **שכן טוב** to have an **עין טוב**, to be a **חבר טוב** and most certainly had a **לב טוב**. There are so many stories about Simcha's visiting people and friendliness that even a fraction of them would fill and entire book.

It is difficult to understand why, and seems so unfair that Simcha died so young, when his adult life was just starting.

It is written in the Gemara in Avoda Zara (X, 8):

"בכה רבי ואמר, יש הקונה עולמו בשעה אחת, ויש קונה עולמו בכמה שנים."

"Rabbi cried and said, there are those who acquire paradise in a short time, while others take many years".

Apparently, Simcha on the brink of adulthood, after attaining a level of maturity and character which was appreciated by all who came in contact with him, had reached his level of perfection.

Let us seek comfort in the thought expressed by the Tannach in Devarim Rabbah (VII, 5):

"ברוך אתה בבאתך, בביאתך לעולם, וברוך אתה בצאתך, ביציאתך מן העולם. אמר רבי ברכיה כתוב (קהלת ג', ב): 'עת ללדת ועת למות'. וכי אין אנו יודעים שעת היא שאדם נולד, ואת היא שאדם מת, אלא אשרי אדם שעת מיתתו כעת לידתו, מה בשעת לידתו נקי, אף בשעת מיתתו נקי."

"Blessed shalt those be who thou comest in — when those comest into this world. And blessed shalt those be when thou goest out — when those departest from this world. Said Rabbi Berachia: It is written (Ecclesiastes III, 2): "There is a time to be born and a time to die". Do we not know that there is a time when man is born and there is a time when a man dies? But it means: happy is the man whose time for death is like his time for birth, as when he was born he was innocent, so also when he dies he is innocent".

One thing is sure, we will not forget the **לב טוב**, the **שכן טוב** and **חבר טוב** that Simcha was.

שמחה היקר

עזבת אותנו
מבלי לומר שלום

השארת אותנו המומים
נראה שזה חלום

לך הייתה חמלה
אהבה ותבונה

תנוח על משכבך בשלום
נשארת לנו תמונה

היית אדם טוב,
מאמין ומסור

עמדת על המותר
וירדת מהאסור

יהא זכרוןך עד
לאדם נערץ

שבדמי ימיו היפים
גורלו נחרץ

היית דוגמא למופת
לכל הסובבים אותך

זכרוןך יהא חרוט בלבנו
כולנו אוהבים אותך

ת.נ.צ.ב.ה.

מוטי מויאל

דברים אודות שמחה הרלו ז"ל

כשסימתי את הראיון עם שמחה ידעתי לבשר לאנשי הקבע במחלקת החימוש שהגיע חייל חדש במקצוע נהג מחטיבת גבעתי שעשה עלי רושם טוב, ונראה לי שטמון בו פוטנציאל גבוה. יעדתי את שמחה לנהג בוחן במחלקת הרכב, וההדים שנתקבלו מאנשי הקבע וחיילי המחלקה, מספר ימים לאחר קבלתו, חיזקו את הערכותי לגביו. בד"כ קשה בתקופת הכרות קצרה לאמר על חייל חוות-דעת לכוון מסוים, אך תכונותיו הטובות והמוטיבציה שהפגין לכל אורך הדרך נתנו את אותותם, ולא היה חייל אחד במחלקה שאמר על שמחה דברים רעים, דבר שהוא בד"כ נדיר ובפרט בצבא. כל פעם ששאלתי את שמחה לשלומו ענה שהוא מרגיש טוב, אף פעם לא התלונן. אני משוכנע שאם היו לנו עוד כמה חיילים כמוהו מצבנו היה טוב יותר. הוא פשוט דוגמא אישית לחייל טוב, שקט, מסודר, ממושמע וחרוץ. הארוע הטרגי היכה אותי ורבים אחרים בתדהמה והביא אבל כבד על החטיבה. מה שהשארת לנו שמחה זה מזכרת של חייל טוב שלא נותר אלא לקוות שבכל שרותינו הצבאי נדע רק חיילים טובים כמוך.

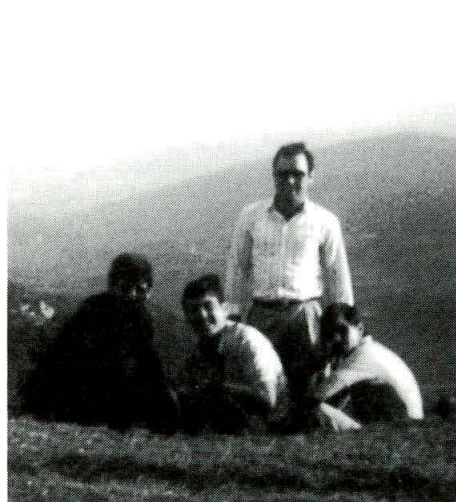
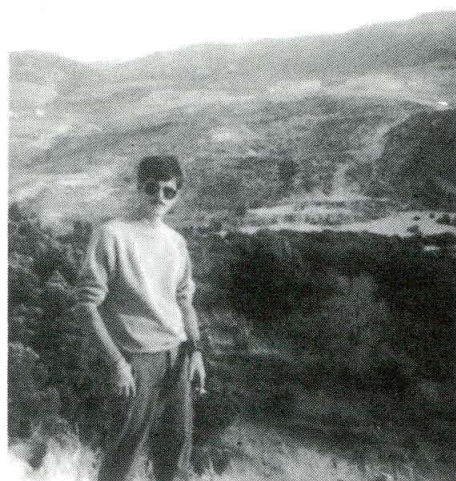
ת.נ.צ.ב.ה.

מאת מפקדו הישיר
סרן רפי טוויל ק. חימוש

צעדת הנגב

תשמ"ז

תעודת השתתפות

שקמה הרלו

ל

מטה
צעדת הנגב

עובדיה מורד
ראש המועצה האזורית מרחבים

יחיאל בנטוב
ראש המועצה המקומית אפקים

לוסיאן טיבי
מפקד הצעדה

203

6.29.47

Dear David

I'm writing to see if you can read me
writing. If you can't were in Big Trouble.
So let's try and see what happens.
It's 2nd in the morning not that late for me
that is.

I would like to know if you are going
to read this or if somebody is going to read
it to you?

Well we will find out how your English, or
how bad mine is.

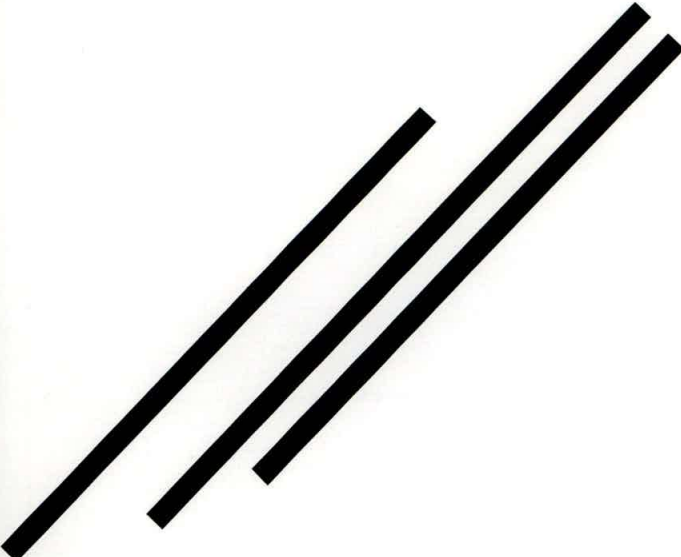
We don't look so unhappy it's not
the end of the world!

Well I think that is enough for now
See you later!!

Love
Sandra Halpern

P.S. Smile and say Hello to Smiley Fonne
and Hello to the girls.

Bye!

יבואו על הברכה כל אלה אשר עזרו במימון החוברת:
לוח (תעשיות) ישראל
ישיבת כרם דיבנה
מפקדי וחיילי עוצבת הערבה
דרורה ושדי.

תודה מיוחדת
לאלה שהשתתפו באיסוף החומר
ובהבאתו לדפוס:
דניה אסף מש"קית חינוך, הרצליה
צביקה נהיר, ירושלים
שלמה דוידיאן
חיים הולצברג, ירושלים
עמי אדרי, ישיבת כרם דיבנה
וכמו כן חיילי "עוצבת הערבה"

עיצוב וביצוע גרפי: דיה ספירל
הדפסה: מאור וולך
סדר מחשב: א.מ.ן בע"מ ירושלים

